

CHRIS SIMION

Ce ne spunem când nu ne vorbim

3
TREI

Ca să înțeleg Iadul, a trebuit mai întâi să trec prin el

Draft

A fost odată o Floarea-Soarelui și un Zmeu Albastru. Au fost încercați de furtuni, de secetă, au fost despărțiți și duși pe astre diferite, dar nu s-au pierdut niciodată. Floarea-soarelui dădea un interviu la un post de radio. Era pe o planetă unde cuvintele erau verzi. Zmeul Albastru a ascultat-o și, după ce a terminat de vorbit, s-a dus să o cunoască. Din clipa când s-au respirat, cuvintele verzi au prins culorile de taină și au început... Se spune că oamenii care nu își găsesc jumătatea viețuiesc ca niște muribunzi și înviază doar atunci când se întregesc. Câte fantome pe câmpul lui Dumnezeu... Floarea-Soarelui și Zmeul Albastru și-au pus aripile și au început să râdă de noi. Cerul lor e peste tot.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Stau de 45 de minute pe budă, cu laptopul în brațe și nu știu cum să încep. Nu ți-am scris de o veșnicie. Tu mi-ai fi răspuns: „Când iubești... ce este o veșnicie?”.

M-am întors, Zmeu Albastru. Ce aș avea nou să îți povestesc despre Iad? În loc de nas, mi-am pus o ureche și în loc de ureche mi-am pus un nas. Altă perspectivă după ce te săruți cu moartea. Sugestia prietenului meu Salvador.

M-am întors, dar Cerul nu mai e la locul lui. Opțiunea? Iertarea. Iubirea. Când are prea multă libertate, omul, în loc să zboare, își leagă aripile, iar când nu are libertate, zboară în cercul lui limitat închipuindu-și că atinge infinitul.

Să mai crezi în moșul cu barbă sau în clișeul timid de pe icoanele pe sticlă, contraofertă la focul de neînchipuit al gheenei, este ca și când știi că cineva își bate joc de tine, dar accepți statutul de cârpă, neavând altă soluție.

Biserica a devenit un fel de Agenție de PR a lui Dumnezeu, iar Divinitatea, Suprema Divinitate, Marea Divinitate, Mica Divinitate, doar un produs ambalat în staniol ca să atragă atenția și să convingă cu o marjă minimă de eroare. Numai un copil poate să creadă că există Iad, că există Rai, că există Dumnezeu și Moș Crăciun. Numai un copil este cu adevărat nud. Nu vorbesc de sfinți, căci ei sunt o excepție și sunt singurii care s-au vindecat de boală și trăiesc.

În lanul în care ne-am întâlnit, pământul era virgin și Cerul ne-a udat mult cu vise, ținându-ne departe de mal și de dizgrația divină. Poate că una dintre cele mai simple încercări ale vieții a fost să ne pierdem pe noi înșine, să dăm o scurtă vacanță eului, să ne sufocăm și

să ne dăm seama că nici să murim unul fără altul nu putem, căci până și moartea noastră e în doi.

Reîntoarcerea e mai cumplită decât dispariția. Nici-odată nu mai găsești drumul ușor. De parcă am făcut un pact dacă să ne păstrăm sau să ne pierdem identitatea. Am ajuns în Iad fără invitație. Cineva m-a împins și în cădere mi-a spus: „Urmează iadul. La intrare nu trebuie să saluți!“. Toate întâlnirile mele importante m-au luat pe nepregătite. Dacă le așteptam, nu mai erau atât de mari. Și ceea ce este amuzant este că toate întâlnirile mele mari au fost căderi. Canalul de scurgere a excrementelor umane, a celor mai inexplicabile și monstruoase părți ale spiritului. Iadul nu seamănă cu un cazan cu foc în care îți pârlеști epiderma și nici cu o baie de aburi de sânge în care îți arunci urletele. Iadul este cea mai concretă budă în care mi-a intrat sufletul, locul unde s-a scurs, s-a zbatut, s-a contorsionat toată mizeria din mine.

De Iad te eliberezi doar dacă îl depășești. Și, ca să îl depășești, trebuie să treci mai întâi prin el, să îl accepți. Asumarea Iadului este împăcarea cu Dumnezeu.

Lăsând ființa în haos, o lași de fapt să se transforme în diverse făpturi, să împrumute diferite personalități, chipuri. Cu cât ai mai mult urât în tine, animalul care deschide gura să te înghită este mai scârbos și morbid. Iadul nu m-a eliberat de ceea ce sunt. Iadul mi-a confirmat ceea ce sunt.

Mizeria, scârba, urâtul, minciuna, ipocrizia, duplicitatea, boala sufletului, tot ce este mai groaznic, mai meschin, mai cumplit în ființa mea, hrăneam îndreptându-mă spre nimic. Când urâtul te încolăcește nu mai ai discernământ. Urâtul convinge ușor, domină profund și se întinde în ființa ta ca un cancer. Urâtul apare în tine

ca o tumoare a spiritului, ca un crin mucegăit, care duhnește și al cărui miros nu poți să-l mai suporti pentru că te înspăimântă. Nimeni nu poate să curețe crinul din tine. Nimeni în afara ta nu îi cunoaște rădăcinile. Pot fi ancorate în rinichi, în plămâni, în inimă, în retină, în firul de păr, oriunde. Și oricine ar intra din exterior ca să curețe, s-ar pierde.

Ți se pare stupid să vorbim toate astea după o veșnicie? Timpul este inventat doar ca să nu înnebunim. Nu am putut să te iau de mână și să te las să mă însoțești. Am fost ca un ciung. În această experiență nu am avut mâini, nu am avut glas, nu am avut nimic. În fața unei experiențe pentru care nu ești pregătit, poți să îți pierzi mințile. Acum o înțeleg pe bunică atunci când îi cerea lui Dumnezeu doar ceea ce putea să ducă. Ești bine?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

De la excelent în sus. Mulțumesc de întrebare. Sper că și tu ești bine 😊

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Multe puncte de suspensie. Poate că s-au întâmplat tare multe de când nu ne-am văzut sau poate că nu s-a întâmplat nimic. Dacă ar fi să stăm din nou la aceeași masă, să vorbim, să ne privim în ochi, ar fi ca înainte? Suntem mai mult decât ceea ce a fost de neînțeles?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

S-au întâmplat multe, foarte multe 😊

To: zmeul_albastru@yahoo.com

M-am născut din nou.

Draft

Floarea-Soarelui și Zmeul Albastru au crescut nedespărțiți 33 de ani. Zmeul Albastru se ocupa de mă-răcini, Floarea-Soarelui de viespi. Împreună și-au dese-nat un cer și tot ce au trăit sub el a fost real.

După cei 33 de ani, Floarea-Soarelui a plecat de pe câmp. A lipsit o veșnicie, cât o șoptă. Un desen colo-rat a chemat-o să anime viața unui copil și să prefacă hârtia în sânge, creioanele colorate, în celule vii, ima-ginile, în vise. În tot acest timp, Zmeul Albastru a în-ceput să se usuce. Nu a știut în care poveste să o cau-te și fără ea a început să își piardă câte un deget, câte un fir de păr, câte o unghie, până ce sufletul aproape că i s-a uscat de dor. Când două suflete se iubesc, Dumnezeu nu toarnă apă doar unuia. Visele nu țin de sete. Doar că, atunci când două suflete se iubesc, în adâncul pământului, acolo unde își întâlnesc rădăci-nile, știu adevărul. Pot să se mintă prin cuvinte, dar nu și prin respirație sau prin privire sau prin gând.

Acum Zmeul Albastru locuiește la oraș, într-un loc cu mulți zmei. A plecat de pe câmp în ziua în care Floa-rea-Soarelui a strănutat și l-a mințit că nu o să mai re-vină niciodată. Zmeul Albastru a așteptat până ce s-au scurs toate lacrimile de pe obrazul unui nor fără să știe

că, de fapt, Cerul era din carton și că, la un moment dat, Floarea-Soarelui se va întoarce.

Așa s-a întâmplat, cum destinul le șoptise. Când ea s-a întors, Câmpul era gol. Timpul iubirii nu seamănă cu timpul formal. 33 de ani de absență pot fi ori-când 33 de respirații.

Au fost zile întregi când Floarea-Soarelui s-a plimbat prin oraș în speranța că îl va vedea. Zmeul Albastru și-a luat carnet de conducere. Floarea-Soarelui îi zărea mașina parcată când pe trotuarul de vizavi, când pe cel de lângă casă și încerca să-și închipuie ce face el... în timp ce mașina lui... Cu mașina Zmeului Albastru, Floarea-Soarelui avea o relație. Când nu o vedea zile întregi, intra în panică. Se întreba unde îl poartă pe Zmeul Albastru, dacă o să îl mai aducă acasă, dacă o să-l rătăcească, dacă o să îl ducă la o altă casă și o să îl exileze... din astea. Când apărea din nou, își regăsea liniștea, îl simțea aproape. „Îmi lipsește infinit“, striga mereu Floarea-Soarelui. Știe că Zmeul Albastru, chiar dacă tace, o aude. Când se trezește dimineața, nu mai are cui să zâmbească. Numai el știa să râdă de fiecare răsărit de-al ei și să se bălăcească în fiecare trezire de-a sa. A stat de foarte multe ori să-i asculte respirația de la câteva zeci de metri de casă. La fereastra lui au apărut alte flori: mușcate, maci, ciuboțița-cucului, numai flori din astea prăpădite care, dacă nu le bagi în seamă o zi și uiți să le uzi, se ofilesc la fereastra ta. Of, Zmeule Albastru, îi este atât de sete măslinului de la intrare și tot mai simte că-i sare inima din loc când se deschide ușa blocului și are

senzația că te vede. Nu-ți povestesc, Zmeu Albastru, când pe stradă vede arătări care-ți seamănă. Aleargă la câțiva metri în spatele lor până ce mici detalii fizice îi confirmă că nu ești tu și se întoarce apoi în lanul ei așteptând. De mii de ori te aude cum o strigi. Se întoarce, dar în spatele ei e gol. Floarea-Soarelui nu va respira fără tine.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Toată noaptea mi-a ars carnea de dorul tău. Am să înnebunesc așa.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Ce să spun, Hercule... sau Sisif... sau?

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu pot fi atât de crud încât să mă răzbun pe tine pentru că nu mi te dai și totuși... o fac mereu. Te vreau a mea. Trăim de atâta timp degeaba. Nu ți-e dor de aer curat? Cât mai ai de gând să respiri mocirlă?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Este atât de frumos ceea ce trăim, încât nici nu îndrăznesc să vorbesc prea tare despre asta, să nu sperii frumusețea. Frumusețea care mă îmbată. Din cauza ei uit cine sunt. Știu doar că te-am găsit și că nu aș vrea să te pierd niciodată. Tot ceea ce trebuie să se întâmple se întâmplă. Să fim doar treji, să primim.

Draft

Lumea se împarte în trei, nu în două. Oamenii care cred că există Iad pentru că l-au trăit profund, oamenii care nu cred că există Iad pentru că nu l-au trăit deloc și oamenii care rămân precauți, distanți, sceptici pentru că, dacă au scăpat în sufletul lor o picătură din apa Iadului, au făcut-o superficial. Căci apa iadului nu picură. Apa Iadului se revarsă, distruge, devastează. Eu vin din Iad. N-am nevoie să conving pe nimeni.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Mi-e atât de dor de tine și am atâta sete de firească cu tine, de curat. Am greșit. Dar cine nu o face. Și oare nu tocmai pentru că am greșit mi-e atâta sete de a face un duș în suflet?

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Suntem tare caraghioși când ne certăm. Semănăm cu doi cocoși. Și nici măcar nu ne certăm pe ceva serios. Întotdeauna ne certăm de frică. De frica de a nu ne pierde. Să nu crezi niciodată ce îți spun. Să crezi doar ceea ce simți. Nu întotdeauna vorbele conțin adevăr.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Am trecut de faza în care certurile lăsau în mine urme. Acum sufletul meu e ca un deșert infinit în care, dacă lași urme, le șterge. Am devenit puternic pentru că am conștientizat acest deșert, imensitatea deșertăciunilor

din viața noastră. Trebuie să ai curajul să-l străbați și chiar să mori de sete. Numai așa poți trăi nimicul, numai așa îți dai seama că ai o natură duală, trup și suflet, numai așa reușești să cauți adevăratul izvor al vieții. E o cale frumoasă, plină de aventuri, care a fost lăsată de Dumnezeu la îndemâna omului. Așa te iubesc eu pe tine, prin viața mea, prin ființa mea slabă și însetată. Nu vreau nicio grațuitate din partea lui Dumnezeu, vreau să simt nisipul fierbinte pe talpa goală.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Câteva pagini din Scott Fitzgerald și parcă totul e... altfel. Prinzi curaj să deschizi porți. La început totul este frumos. Suntem îndrăgostiți pentru că nu ne cunoaștem. Dacă am ști ce urmează după aceea, am trage cât mai mult de îndrăgosteala asta și nu ne-ar mai interesa deloc să punem întrebări și să așteptăm răspunsuri, am alerga beți, îmbătați de noi înșine fără nevoia de luciditate și adevăr. Noi vrem însă cu orice preț să terminăm cât mai repede cu misterul, crezând că după aceea, în baia de lapte ce urmează, descoperim eternitatea. Și când colo, de cele mai multe ori, întâlnim sfârșitul. Căci oamenii nu au curajul să se arate goi. Le este rușine. De aceea mint. Își ascund cicatricile, rănile, slăbiciunile, defectele, părțile vulnerabile care dor la o adiere de vânt.

Asta este tot ce avem noi mai de preț. Nu ne este frică să zburăm și să coborâm în Iad împreună. Ne-am lăsat dezgoliți și am avut curajul să trăim tot. De la mângâiere la gândul crimei, de la lacrimi de fericire la sânge. Și când trăiești la cotele astea, nu ai de ce să te mai ascunzi.

Oamenilor le este la îndemână să mintă, să-și pună măști, să se prefacă, să fie duplicitari, ipocriți, pe scurt, altfel decât sunt. Ai putea oricând să fii așa. Dar ce rost are? Cu mine ești ca și cum ai fi cu tine. Știi că nu te judec, nici măcar atunci când nu te înțeleg. Știi că îți dau sfaturi, fără să te constrâng. Omul are nevoie să mintă atunci când are nevoie să se apere și să își trăiască viața dincolo de celălalt, bariera care îl constrânge. Omul e liber. Doar în închipuirea noastră el este legat. În realitate, e liber. Nimeni nu poate să lege cu adevărat pe nimeni. Nu s-a inventat lanț pentru suflet. Trăim tot ce vrem să trăim, cu voia sau fără voia celuilalt, în ciuda normelor și a prejudecăților sociale. Trăim tot ceea ce considerăm că ne este necesar și că ne ajută să înțelegem mai mult, să simțim altfel. Dacă ceea ce trăiești cu mine nu îți este de ajuns, este normal să cauți în altă parte. Alegerile pe care le facem sunt individuale. Existăm în funcție de ceea ce alegem. Nu poți să alegi decât pentru tine și ești răspunzător de fiecare secundă pe care o trăiești. Viața nu îți dă nimic înapoi. Ceea ce faci rămâne făcut. Nu poți să ștergi, nu poți să te întorci să schimbi, nu poți să zici că nu s-a întâmplat. Fiecare clipă lucrează la moartea ta. Și singura clipă care contează cu adevărat e ultima. Atunci când ar trebui să răsufli ușurat și să nu îți pară rău după nimic. Iubirea este singura care te determină să te schimbi, să îl pui pe celălalt înaintea ta și să trăiești prin el, nu prin tine. Iubirea te face să renunți la ego-ul tău și este singura care din doi face unu.

Draft

Omul se cunoaște pe marginea prăpastiei, în nuditățile lui, dacă îl pătrunzi, dacă ai curaj să cobori

în el și prin el în Infern, dacă nu te sperii de urâtul din om și te oprești. Omul se cunoaște adânc prin cel mai subtil dans al sufletului și al spiritului său. Când simți că iubești un om, înseamnă că poți să tai cerul în două cu sufletul tău, că poți să cobori cu acel om împreună în Infernul lui și al tău. Că acel om se arată în goliciunea lui, se dezbracă și te lasă să exiști în el, te lasă să cauți în el. Încrederea că celălalt nu te va ucide nu are cum să fie cu jumătate de măsură. Ori îl lași să trăiască în tine cu totul, ori îl oprești la ușa sufletului și te dezminți. Iubirea nu înseamnă să ceri unui om să se schimbe, ci să îl determini să se schimbe singur, să aibă nevoie să se schimbe, să simtă necesară schimbarea.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Tot ce ni se întâmplă, frumos, urât, divin, diabolic, suntem noi. Vreau să trăiesc cu tine tot. Să mă satur de tine, să te vărs și apoi să o luăm de la capăt. Unul fără celălalt nu existăm, oricât de mult am vrea asta. În momentul în care ne-am întâlnit, ne-am amestecat sufletele. De ce ne-am certat? De ce suntem despărțiți? Știe vreunul? Așa se ceartă copiii. Nu-și vorbesc, dar nu știu de ce. Și noi vom rămâne copii în tot ceea ce vom face și ne vom spune. Oamenii care se iubesc au de multe ori un comportament prostesc.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Sunt cu tine. Te aștept și te trăiesc.

Draft

Când simți că poți să lași un alt om să te locuiască, îți asumi imprevizibila și desăvârșita suferință. Știi că ori-când, în orice fracțiune de respirație, omul acela poate să bată în tine piroane și tu trebuie să îl lași, să nu fugi, să nu te ascunzi, să nu-l scoți afară din tine. Iubirea nu în-seamnă să-ți lași sufletul să fie un teren de joacă pentru nebuni, ci un ring de dans unde nu ai voie să te oprești, unde trebuie să rezisti până la capăt indiferent de muzi-ca pe care o auzi, indiferent că îți place sau că nu îți pla-ce, că ai obosit, că îți este frică... În infinit nu există po-pas. Dacă ai obosit, îți tragi răsuflarea din mers.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Mă uit în monitorul computerului. Cearcăne, un-ghii roase, ochi triști, gura strepezită, buze uscate, epiderma tăbăcită, mușchi adormiți, un fel de bătrână costumată într-un trup de domnișă. Pe dinăuntru, ciuruită. Mă simt ca un fier care scârțâie. Și face un zgomot atât de îndepărtat de armonie. Tu poți să îl ascuți. Nu-mi este nici rușine, nici frică. Poți să mă îmbrățișezi sau să fugi. Mie nu îmi rămâne acum de-cât o căldare de viață, o căldare spartă la fund, pe care o astup cu iubirea din sufletul meu. Sinceritatea e ris-cantă. Știu că îmi accepți penibilul. Dar acum îmi vine să vomit. Mă duc la baie!

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu-ți car eu crucea. Crucea ți-o cari singură. Și oricât încerci să trișezi, crucea la fel de grea rămâne.

Draft

Zmeul Albastru are în loc de memorie umor. De asta mi-a fost frică întotdeauna, că, atunci când ai acest sindrom, lucrurile cu adevărat grave nu ți se mai par chiar atât de grave. Zmeul Albastru nu face bătăături în genunchi, oricât de multe ture dă prin viață. Face răni, dar bătăături, niciodată. Dacă Floarea-Soarelui i-ar povesti despre moarte, el nu ar țipa, ar râde. Amândoi suportă filmele de groază dacă nu au sonor.

Primul sărut într-un personal spre Tulcea după ce i-a legat șireturile la ghetuțele negre... stăteau față în față, pe canapelele din vinilin maro de la clasa a doua, povesteau, observau, jucau ping-pong cu sufletul. Floarea-Soarelui avea niște ghete negre de lac, nepotrivite pentru vârsta ei, dar suficient de infantile ca să stârnească zâmbete. Erau atât de nostime, încât nu o vedeai încălțată decât cu ele. Le purta rupte, cu talpa găurită, cu pielea tocită, cu șireturile roase. Din nimic, nepregătit, printre altele, a țâșnit primul „te iubesc“. Sinonim în mintea ei de atunci cu „ai grijă de mine“. Zmeul Albastru avea niște brațe mari, de uriaș, în care o ascundea ori de câte ori se anunța furtuna și în care nu se mai simțea o simplă plantă, ci o fetiță protejată.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Dacă ai băut pelin, știi ce-i ăla gust amar. Lipsesc puțin condimente ca să fiu victima perfectă. Sunt jupuită ca un copan de pui pe care cineva îl ține în mână și îi smulge

pielița, iar apoi îl devorează diabolic. Durere. Dezamăgire. Cum depășești scârba de sine? Când ești murdar pe corp, te duci și te speli cu apă. Dar când ți-e murdar sufletul, cu ce te cureți? Iubirea presupune iertare, înțelepciune, răbdare, toleranță. Urâsc tot ceea ce sunt. Dacă omul ar fi un om din hârtie, nu un om din carne și sânge, aș fi în stare să bag cuțitul în el, să îl ard, să îl calc în picioare pe Dumnezeu care l-a creat astfel. Nu e Dumnezeu de vină pentru degradarea noastră. Mândria este unul dintre cele șapte păcate capitale. Mă judec și nu știu să mă iert, pentru că sunt mândră. Cât o să rămân astfel, voi fi bolnavă.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Trebuie să accepți omul așa cum e el, cu toate defectele pe care ți le dezvăluie treptat. Una e să iei atitudine față de un lucru negativ și alta e să te lași doborâtă. Fii puțin lucidă și vezi care îți sunt așteptările de la un om. Fii puțin lucidă și dă-ți seama că nimeni nu are ce să-ți ia pentru că nimeni nu ți-a dat ce ai tu cu sfințenie. Fii puțin realistă și dă-ți seama unde duc relațiile cu cei din jurul tău, cu oamenii la care ții, cât de mult se pot degrada, câte suspiciuni se acumulează. Fii înțeleaptă și cunoaște-i pe oameni fără să consumi energie inutilă pentru a te răzbuna. Din faptele celorlalți putem învăța măsura faptelor noastre. De ce vorbești atât de urât despre tine? Ai greșit pentru ca să poți să înțelegi ceva din greșeală. Nu ca să te lamentezi în ea. Greșeala nu se depășește cu „îmi pare rău“, ci cu o respirație nouă, cu o viață nouă. Greșeala nu înseamnă sfârșit dacă mergi pe calea iubirii. Greșeala poate să curețe dacă o trăiești cu regret maxim și o lași să lucreze spre vindecarea ta.

To: zmeul_albastru@yahoo.com

Prin stilul tău poți ține ușor locul unui pistol sau al unui tranchilizant. Cred că ai putea încuraja orice femeie. Prin felul cum te implici într-o relație, ai putea să o faci să uite de sine imediat. Asta ar trebui să mă facă să recunosc că acum ești al meu și în secunda următoare poți fi al orișicui. Dar este ceva în mine care mă împiedică să cred că te împarți în mod egal. Nu afirm asta din egoism, ci din teamă. Ce pradă ușoară este omul atunci când singurătatea îl copleșește. Suntem fascinanti când ne este frică, nu? Deruta apare când nu mai ai încredere. În afară de noi cine mai înțelege? Singurul care trage cu ochiul este Dumnezeu. Oamenii sunt curioși. Întrebă, ne provoacă, vor să intre între noi.

Draft

Extraordinar este că nu îi poți cere celuiilalt nimic. Nu-i poți cere omului pe care l-ai lăsat să te cotropească cum să te cotropească. Nu-i poți cere să umble prin tine desculț, căci asta ar însemna să te menajezi. Iubirea nu are cale de mijloc. E nudă. Omului acelaia nu trebuie să îi ceri. Pe omul acela trebuie să îl ajuți să simtă ce să îți dea, cum să calce prin tine, cum să te cunoască fără a te zdrobi. Nimeni, în afara ta, nu te cunoaște mai bine. Nimeni nu are de unde să știe ce te doare și ce nu te doare. Poate, dacă ai noroc, să te intuiască, dar atât. Și totuși, nu poate să știe dacă acolo unde el calcă e cărare de munte printre stânci, printre flori sau printre lacrimi.

To: floarea_soarelui@yahoo.com

Nu faci altceva decât să arunci mărgăritare la porci.